

Одломак из књиге

ЦРНА ПСИХИЈАТРИЈА И ЦРНЕ ДИЈАГНОЗЕ

Аутор: Проф.Др Мила Алечковић

ДИЈАГНОЗА КОЈУ СТРУКА У СРБИЈИ НЕ СМЕ ДА САОПШТИ

Да се разумемо. Актуелни председник Србије је неважан лик за нашу хуману струку, јер није реч ни о Николи Тесли, ни о Хемигвеју, ни о Емилу Золи, нити о Бетовену. Али за нашу струку важан је српски народ који је узрочно-последичном везом спојен са душевним стањем председника своје државе. Будући да у струци познајемо феномен тзв. „симбиотичког лудила“, као и феномен психолошко-патолошке заразе менталним вирусима који су много опаснији и бржи од било којих других вируса у екосистему, моја деонтолошка обавеза била је да овај феномен расветлим.

Такође, желим да кажем, одмах на почетку, да ово стручно разматрање поштује институцију председника Србије која би апсолутно и увек требало да буде заштићена од избијања потенцијалне менталне болести њеног носиоца. Од како је света и века, о томе се, на овај, или онај начин, водило рачуна и посрнули примерци људског рода на разним духовним или световним престолима третирали су онако како је то налагао спас заједнице или народа којима су евентуално владали или хтели да владају.

Гледајући немоћ свуда око себе , ја сам зато један одељак моје књиге која се бави много општијим и значајнијим појавама, ипак подредила моралној дужности, дајући, и то искључиво на основу видљивих, аудитивних и других емпиријских бихејвиоралних доказа, слику менталног стања данашњег, још увек актуелног председника Србије (2024.) кога из најдубљих професионалних побуда сматрам пацијентом, вероватно несрећним пацијентом. Али, у вагању тежине, индивидуалног значаја или тежине историје, превагнула је несрећа српског народа и свих народа и грађана данашње Републике Србије под председником таквог менталног профила. Зато сам одлучила да *детално* образложим психичко стање актуелног председника Србије, управо оно што нико из моје струке у Србији није хтео да учини. У првом делу текста изнето је вербално понашање председника, односно његове разноразне изјаве, а у другом делу, дато је дијагностичко објашњење. У опису радњи ове личности називаћемо је „председником“, док се у дијагностичкој анализи мора употребити појам „пацијент“.

Да се потсетимо ових историјских реченица председника Србије, у јеку велике психијатријске операције у читавом свету 2020. :

Ево само узорка изјава човека са врха српске власти, као и цитата његових изјава из штампе коју је, највећим делом, сам он контролисао:

NEWS AGENCY BETA: <https://beta.rs/covid-19/124995-vucic-moracu-da-smislim-nesto-gore-od-sajma-drago-mi-je-sto-se-gradjani-plase>

COVID-19 | 25.03.2020 13:35 > 25.03 13:35 Vučić: Moraću da smislim nešto gore od Sajma, drago mi je što se gradjani plaše

Predsednik Srbije Aleksandar Vučić odbacio je predlog Saveza za Srbiju da se penzionerima dozvoli šetnja od 18 do 19 časova i poručio najstarijima da nipošto ne izlaze iz svojih domova.

"Ukoliko poslušate takve predloge neće nam biti dovoljno kompletno novo groblje na Bežanijskoj kosi, Lešće, Novo groblje, ni Centralno groblje. Sva groblja će biti mala da prime sve nas ako slušate tuđe predloge, ja vas molim da slušate svoju državu", rekao je predsednik Srbije u Štark Areni.

On je najavio da će uskoro biti ukinuta i odredba o šetanju kućnih ljubimaca.

"Znam koliko se ljudi ljutilo što puštamo da gradjani šetaju pse i to će biti ukinuto, i to ne zato što je ne volim pse, moja ćerka ima psa, šetajte ga u pet ujutru i u tri posle podne i dovoljno je, važniji su ljudski životi", poručio je Vučić.

On je rekao da ga je najviše ljudi iz raznih partija, a pre svega iz njegove Srpske napredne stranke, zvalo zbog smeštaja na Sajmu, uz pitanja da li tako mora i da li se može naći neko bolje rešenje, i da je svima rekao da je Sajam najbolje rešenje.

"Moraćemo svi na Sajam, u stvari ja sigurno neću jer ću ja biti teži slučaj zbog kardio vaskularnih problema i visokog pritiska, ali svako će morati na Sajam ako ima virus. Ja jer sam se naslušao priče o logorima, kao da niko nije služio vojsku,

ja sam u Sarajevu imao takve krevete", rekao je Vučić.

Istakao je da mu je drago što su se građani uplašili i da "će morati da smisli nešto još gore od Sajma".

On je dodao da je bila ideja da se smeštaju oboleli u Studentski grad, ali da bi bilo jako komplikovano "ako neko umre na četvrtom spratu jer bi onda dezinfekcija trajala pola dana, a na sajmu je sve to lakše.

"Neko treba tu da provede 14 do 21 dan, a što mu nije komforno to me ne interesuje, mi se borimo za živote ljudi, a ako neko misli kako će da se šminka ili pere zube četiri puta dnevno, neće, praće ih jednom dnevno", dodao je predsednik.

Odgovarajući na pitanja novinara posle posete volonterima u Štark areni, Vučić je dodao da ima dovoljno testova za korona virus, ali da je pitanje kapaciteta laboratorija koliko će dnevno uraditi.

U narednim danima zbog većeg broja testova očekuje, kako je rekao "znatno veći broj registrovanih pacijenata".

Svetska novinska agencija "Rojters" svedoci da su dve zemlje koje su ponudjene od strane vlasti u tim zemljama za testiranje kineskih netestiranih vakcina na ljudima bile : Pakistan i Republika Srbija.

PROOF THAT THE PRESIDENT OF SERBIA, ALEKSANDAR VUČIĆ, WITHOUT A REFERENDUM AND WITHOUT THE KNOWLEDGE AND CONSENT OF THE POPULATION, MADE THE DECISION THAT SERBIA (ALONG WITH PAKISTAN) EXPLICITLY TEST CHINESE VACCINES

BEIJING (Reuters) - China National Biotec Group (CNBG) and Sinovac Biotech Ltd said on Saturday they have each found two more countries to run late-stage clinical tests of their coronavirus vaccine candidates, as China steps up its efforts in the global race.

Serbia and Pakistan have agreed to participate in the Phase 3 trials of CNBG's vaccine candidates while Sinovac has received approval from Turkey and Bangladesh. The two companies are seeking more data from overseas as new cases in China are dwindling. Serbia will test two vaccines developed by CNBG's Wuhan and Beijing units, and Pakistan will test the Beijing unit's candidate, the company told Reuters.

Дијагностички увид

(У складу са чланом 9, 12, 14 и 19 деонтолошког кодекса психолога/психијатара Француске и ЕУ)

У психопатологији је познато да дијагнозе афективних психоза најчешће паралелно не узрокују болест заједно са групом карактерних поремећаја, иако су емоције саставни део карактера. Али афективне психозе, као поремећаји пре свега емоција (група параноје, група шизофреније и група биполарне болести која укључује два пола, манију и депресију) јесу обољења у чијој клиничкој слици осећање кривице пацијена игра значајну улогу. Психички болестан човек крив је или другима, или самоме себи јер он води лажни живот на шта га упад у стање акутне психозе увек, на неки иманентни начин, опомене. Такозвани „акутни психотични шуб“ јесте нека врста „опомене“ особи да је све у њеном животу било погрешно и да следи или потпуна реструктурирација личности, или останак до краја душевног живота у хроничној психотичној болести. Тамо где нада у излечење постоји ради се управо са емоцијама и са изазивањем осећаја кривице (ово су вековима раније чинили искрени свештеници тражећи од опседнутог и заблуделог човека исповест и покајање) без кога нема излечења. Ако психички болестан човек у терапијском раду приликом лечења успе да осети кривицу у сопственој патњи и лаж у којој живи, односно ако психотерапија успе да у њему изазове осећај егзистенцијалне кривице, прогноза могућности да се личност после велике патње обнови, односно реструктурира и почне да живи другачији живот, извесно постоји и временом исход може да буде веома добар. Међутим, уколико осећања кривице нема и није могуће изазвати га током терапије, узрок овог неуспеха може да буде агресивно и лоше склопљен карактер личности од раног детињства. То је управо оно што зовемо закржљали

или непостојећи „Супер-Его“, односно српски речено „Над-Ја“ који је морална инстанца савести у нама. Она је до шесте, или седме године живота или формирана добро или лоше, или је створена, или уопште није створена.

Лоше поступање родитеља, недоследност, претерана попустљивост, или претерана суровост у детињству, уз неодговарајућу генетику, утицаће на то да дете не створи моралну страну своје личности коју називамо савест. Такво дете, а касније одрасла особа, остаће највероватније и без емпатије према другима, неосетљиво, себично и сурово, често анално структурирано, са психопатским или садистичким цртама личности које могу да прерасту у комплетан психопатски карактер, тј. да обухвате карактер целе особе.

Психопатска личност не осећа кривицу када чини зло другим људима, а неретко се и поноси учињеним криминалним делом или насиљем. Психопата се креће по континууму од лукаве особе која у првој фази заводи љубазношћу и глумом осећања, а у другој уништава своју жртву, до отвореног силоватеља или хладнокрвног премедитираног свесног убице. Ако интелигенција такве особе није јако ниска, таква личност креће се ка професијама у којима може да тлачи друге људе и да над њима показује силу. Понизна је према онима које доживљава као друштвено значајније и „више“ од себе, а сурова према онима које доживљава као слабије и социјално ниже. Оваквој особи свака игра моћи, а посебно политичка игра, прија и сама по себи је циљ. Психопатски карактери с једне стране показују велико насиље, а са друге су изузено плашљиви, превртљиви и кукавице. Њихова моћ је насилничка, али је у суштини потпуно фиктивна. Обузети су сопственом нарцисоидношћу и често прибегавају изузетно лошем, болесном и неуспелом механизму одбране личности познатом као „идентификација са агресором“.

Личност Александра Вучића, актуелног председника Србије (2023/2024) у потпуности се уклапа у овакву клиничку слику. Међутим, у његовом профилу, поред базичне психопатске структурације, налазе се, што иначе није чест случај код овакве структуре, и одређене афективне патолошке црте. Афективне црте огледају се у омашкама и лапсусима чији су у ствари прави узрок. Када А.Вучић у Београду на „Пинк телевизији“ изговара реченицу: „*Резерве злата су нам највеће у историји, 38,5 милиона тона*“, он би вероватно размишљајући, ако би дошло до когнитивног укључења „обрадио“ погрешну информацију и схватио да је рекао бесмислицу .

VUČIĆ PROGLASIO ZLATNO DOBA U SRBIJI JER IMAMO 38,5 MILIONA TONA ZLATA... -

YouTube

Међутим, код пацијента који уз манипулативност поседује и афективне схизофрене црте спојене са нарцисоидношћу и хистрионошћу када говор постаје сам себи циљ и делирантан, долази управо до оваквих лапсуса. Лапсус који Александар Вучић изговара јесте губитак логике у поремећеној свести „синдрома Хубриса“ који у заносу величине више не може да мери ни своја поступања, нити своје речи. Са осећајем фиктивне моћи опада логичка способност, она не нестаје у потпуности, него се повлачи, надјачана болесним цртама личности. Иако није био ни психијатар, ни психолог, руски логичар, писац и политички аналитичар Александар Зиновјев ово стање је одлично описао речима: са растом политичке моћи и положаја, код чиновника и у њиховим говорима, прогресивно опада степен кохеренције и логичности.

Александар Вучић није изгубио логику у интелектуалном смислу речи, него је она потиснута због пренадуваног Ега који сам себе више не мери и не контролише, како говор, тако ни понашање. Тај делирични осећај фиктивне моћи у ретким случајевима придодат је манипулативној психопатској клиничкој слици, што све веома усложњава дијагнозу А. В. На често питање које неуко постављају новинари : да ли је пацијент луд или криминалан?, одговор није лак јер је реч о сложеној и комбинованој клиничкој слици. Психопатска црта је доминантна, али повремено постоји и уплив афективних схизофрених и параноидних емоција . Међутим, на слично питање, такође новинара: Да ли је случај за затвор или за болницу, да ли А.Вучић не зна шта ради или све ради смишљено, припремљено и израчунато?, одговор свакако иде у прилог свесности. Он је потпуно свестан своје манипулације која је премедитирана, осмишљена, припремљена и израчуната, упркос чињеници да се у говор повремено уплићу мегаломанске тврдње и хвалисања. Осећај свемоћи који га је преплавио у потпуности је спојив са свесном манипулативношћу и прорачунатошћу и зато у његовом случају није реч о доминантној афективној психози, већ о доминантном психопатском профилу са примесамa SCH (схизофрених) и параноидних емоција. Ове последње изведене су емпиријски из његове јавно исказане жеље да све контролише и све прискушкује, да се меша у сваку активност која није ни у каквој вези са његовом функцијом, као и из емпиријски проверљивог вербалног понашања, тј. његових фреквентних изјава да „страни шпијуни харају Србијом“ : „То никад тако није било, рекорд

смо постигли, такав број шпијуна није забележен од другог светског рата, очигледно да су многи спремали свашта... Директно су нас стране службе уништиле“... Овде је важно истаћи да ово говори човек чија је власт готово све стратешке гране Србије предала страним економским интересима, чије се седнице одвијају у присуству страних амбасадора и агентура у земљи у којој више нема готово ниједне стратешке националне тајне, па је непознато шта је уопште још остало да се „шпијунира“. Затим, овакав раскорак стварности и застарелог пропагандног „друг Берија-друг Стаљин речника“ Александра Вучића који нацији саопштава да у Србији има „шпијуна“, резултат је не само схизофреног и параноидног стања вођених психопатском манипулативном стратегијом, већ и одређене дозе инфантлности особе која није дорасла функцији коју треба да обавља.

У даљој анализи дијагнозе Александра Вучића, на основу података о једном неуобичајеном председниковом сексуалном ангажману на полу-јавном простору у ноћном Београду из доба његовог младог ангажовања и учествовања у „српској радикалној странци“, а управо на основу сведочења чланова те странке, јер другачије за тај иначе потпуно лични и приватни податак не бисмо ни сазнали, активна или пасивна хомосексуалност и склоност трансродним партнерима највероватније нису искључене. Ако је овај податак изнет у јавност од стране његових бивших партијских и других другова валидан, а могућа је вероватноћа да јесте, приватни живот особе Александар Вучић не би уопште био ни важан, ни интересантан да не постоји такође врло вероватна претпоставка да је реч о склоности која може бити удружена са садомазохистичком структуром личности. Ова веза нађена је у науци као емпиријска чињеница. Садомазохистичка структурација личности председника Србије (коју у свом психијатријски неуком, али правно врсном увиду помиње, односно закључује, говорећи о председнику Србије, чак и Академик Коста Чавошки) постаје извесна на основу понашања А.В., односно видљива је потпуно јасна идентификација А.В. са агресором и жеља да се буде суров, вероватно после мазохистичког трпљења из прошлости, што чини јединствен патолошки феномен. То постаје јасно ако се објективно анализирају говор и поступци дате особе, а постаје важно за српски народ управо зато јер се садистичка страна патологије ове личности сада не одлива на сексуалне partnere, на биолошку породицу или на политичку породицу, већ се одлива на читаву српску нацију и грађане. То је исти онај психолошки, социјални, политички, правни и уставни аргумент који професију психолога и психијатара обавезује да патолошке профиле људи на јавним функцијама,

будући да они тада задовољавају дефиницију појма „пацијент“, јавно дијагностификују и објављују. Струка је у обавези да то уради.

Психолошка незрелост пацијента А.В. је очита на сваком кораку, а у узроку перверзије је свакако дубинско неприхватање једне стране своје личности, или неког дела проживљеног искуства, или неког момента у биографији.

Поновимо овде, ради анализе, још једном, изјаве А.В. током Ковид операције које су преносиле новине у Србији:

... "Ukoliko poslušate takve predloge neće nam biti dovoljno kompletno novo groblje na Bežanijskoj kosi, Lešće, Novo groblje, ni Centralno groblje. Sva groblja će biti mala da prime sve nas ako slušate tuđe predloge, ja vas molim da slušate svoju državu", rekao je predsednik Srbije u Štark Areni...."

„On je dodao da je bila ideja da se smeštaju oboleli u Studentski grad, ali da bi bilo jako komplikovano "ako neko umre na četvrtom spratu jer bi onda dezinfekcija trajala pola dana, a na sajmu je sve to lakše....“

Овај цитат преузет је (као што се види изнад) у оригиналу и он сведочи о некрофилским вербалним изјавама и поступцима А.В. („Сва гробља ће бити мала.“..) Анализа показује да је смрт омиљена реч или помисао некрофилског профила, тако да А.В. очигледно нимало не држи до протокола јавног здравља у коме је недозвољено изазивање панике и могућ је једино речник хипотеза типа „Ако би се десио неки трагичан случај...“. Међутим, А.В. нема психолошко одлагање у свом подсвесном задовољству и зато не може вербално да „одложи“, сакрије или ублажи оно што га чини либидинозно срећним и испуњава његов патолошки фантазам, него се праволинијски празни у некрофилској вербалној јубилацији: „*ako neko umre na četvrtom spratu....*“

Predsednik Srbije Aleksandar Vučić odbacio je predlog Saveza za Srbiju da se penzionerima dozvoli šetnja od 18 do 19 časova i poručio najstarijima da nipošto ne izlaze iz svojih domova....

"Neko treba tu da provede 14 do 21 dan, a što mu nije komforno to me ne interesuje, mi se borimo za živote ljudi, a ako neko misli kako će da se šminka ili pere zube četiri puta dnevno, neće, praće ih jednom dnevno", dodao je predsednik.

Овај последњи лажно медицински, а у ствари политички чин забране изласка пензионерима у жеку Ковид операције социјалног инжењеринга у Србији, знак политичке коректности датог тренутка код свих политичара у свету који су за бесмислену Ковид пентагонску операцију припремања људи на затварања, односно на надоласеће и планиране ратове, свакодневно умирање и тоталну контролу узели огроман новац, био је очекиван, али оно што није било очекивано, или барем није било нужно, јесте омнипотентни и садистички одговор пацијента А.В. на питање једне новинарке. Иако је у овом случају била реч о новинарки режимске телевизије, она је ипак успела да постави разумско питање о томе како ће се у тоталном „затварању“ популације, људи сналазити у обавези да оду до радњи и набаве намирнице, односно да се прехране. Одговор који је тада јавно дао А.В. („Не знам, размислићу, видећу...“, „то ме не интересује...“), уз наглашену мегаломанску црту „Ја-Мене“, „Мене-Ја“, или „Србија и Ја“, сведочи о личности која је изгубила сваки репер нормалног односа према људским бићима и доживљава их као ништавне дехуманизоване ствари на којима се искаљује фантазам непостојеће инфантилне омнипотенције и моћи. У том истом правцу, А.В. према писању новинске агенције „Ројтерс“ ставља на располагање целу српску популацију, односно све грађане Србије као „кобај“, односно заморчиће за трећу фазу тестирања нових кинеских вакцина, која се, у науци, обавља још увек на глодарима. А.В. у том тренутку нема никакву другу моћ над људима осим оружане силе, али ужива у игри свемоћи, односно у игри живота и смрти других људи, што је карактеристично за некрофилске профиле. Исто тако, на основу његовог вербалног понашања може се закључити да он добро подноси рапорт (а можда и налази задовољство у њему) о крвавим злочинима које својим сарадницима (могуће криминалцима) из сенке, како се претпоставља наређује, лоше глумећи да о њима ништа не зна. Кроз своје недовољно увежбано понашање „одлучног момка“ А.В. заправо одаје профил потуљеног и кукавичког психолошког менталног садисте преобученог у дизајн „оксфордског закаснелог студента“ у скупим оделима, или адолесцентским тренеркама, са вештачким, усиљеним и грчевитим осмехом на лицу, значајним извежбаним монотоним паузама у изузетно лепљивом и репетитивном пренемажућем, мазном и отегнутом говору пуном вештачких уздаха, у

тоналитету гласа који жели да глуми спонтаност, али је несигуран, небудљив и одаје неповерење самом себи, са наочарима које стално додирује, те значајним потезом руке подиже увис, или „професорски“ гледа изнад њихових стакала, како би неком упутио казнене речи које је можда слушао у детињству или у својој бившој политичкој партији („*Ej ti mali...!*“) и како би гестовима и покретима попунио очигледну интелектуалну и когнитивну празнину. Има се такође утисак да особа сматра великом предношћу своју физичку висину, те је видљиво да се неприродно издиже поред људи који су од њега нижи растом. Ово указује на површност карактера, вештачки надуван, али незрели Его и одсуство сваке дубље структурираности личности.

У време операције „Ковид 19“ новине уређиване од новинарских службеника и зависника од самог пацијента Александра Вучића надаље су овако извештавале:

Istakao je da mu je drago što su se građani uplašili i da "će morati da smisli nešto još gore od Sajma".

А.В. и овде, поново у пулзији смрти вербално ужива у страху других људи који је у ствари, само лоше прикривен и несублимиран, необрађен сопствени страх, карактеристичан за јако сурове људе, који нису у категорији малоумних, него су ипак достигли интелигенцију нешто вишу од просека. Когнитивни фактор А.В., судећи по поступцима, није превисок, али није ни низак, а манипулативна лукавост попуњава недостатак духовне димензије и интелигенције, одсуство креативности и одсуство мудрости. Анални карактер који, психоаналитичким речником речено, воли да се испробава у фантазматском осећању створеном у раном детињству анусном игром „отварам-затварам, осуђујем-ослобађам, пуштам у Парламент-не пуштам, дам-не дам“, потпуно је јасан. У истом регистру разаралачког нагона налази се и застрашивање жртава *...drago mi je što su se građani uplašili...*

У прилог аналне динамике „затварања и отварања“, говори такође понашање А.В. према невином новинару Миловану Бркићу, много старијем од њега, према коме не показује никакву емпатију нити самилост, већ демонстрира потајно ликовање приликом испољавања моћи, затварања и тамничења, као и свих других људи које није успео да приволи да му се диве. Сваки тиранин који има интелигенцију вишу од просека, у потаји презире особе које му се диве, али њихову ликвидацију чува за завршни обрачун са самим собом, док личности

које су независне, интегрисане, храбре и критичне, не може да придобије и плаши их се. Овај страх изврће се у велику округлост и осветољубивост, како би прикрио слабост и сам себе поднео.

Такође је уочљиво да пацијент А.В. непрестано оперише у терминологији „*Ја-Мене, Мене-Ја*“, „*Србија и Ја*“, „*Моја породица*“, „*Мој Данило*“ и поред његове високе функције председника једне државе, коју, иако је студирао правне науке, због нагомиланих пулзија инстанце „Ида“ и необрађених нагона у суштини слабо структуриране личности, са надуваним, лажним Егом, и непостојећим Супер-Егом, не може да разуме. Он не разуме категорију „заједничког ми“ у реалном животу и све што чини, чини само због „Ја“. Он емотивно не разликује државу од своје најуже породице о којој прича у тренуцима када треба да прича о државним проблемима и није у могућности да се децентрира у односу на људе који су изван његовог породичног и рођачког психолошког инцеста. Вршење власти он схвата искључиво као жељу да се на силу допадне свима, управо поткрепљујући то пренаглашеним негирањем да му допадање није важно, као производњу интрига, мипулација и претњи, као поткупљивање и уцењивање људи око себе, као робно-новчану размену, што све сведочи о недостатку било какве трансценденције, идејне дубине, или мудрости у клиничком профилу дате особе.

Као додатак пацијентове психолошке фиксираности за „анални ступањ развоја“ могу се навести сва запажања и све доказане чињенице у проблематици располагања државним новцем, отимањем, похлепом, или крађама, како самог пацијента, тако и корумпиране прорачунатости или „симбиотичког лудила“, или учења по моделу његовог најближег окружења. Новац је *ultima ratio* оваквих особа, а сви други људи и сви догађаји на том путу похлепе, доживљени су као пуко средство.

Суровост не само пацијента А.В. него и свих његових помагача идентификованих у даљем низу са агресором, сведочи о „бодерлајн“ савезу удружених утилитарних психопатских карактера који уживају у несразмерним претњама и застрашивању популације. Посебно је изражен синдром рајетинства у лику помагача, премијерке Ане Брнабић, особе која се диви интелектуалном постигнућу свога надређеног („*Колико је Он у ствари, писменији од свих нас!*“), или у лику балканског Фаучија, другоразредног епидемиолога Предрага Кона, незаменљивог плаћеника фармако-лобија, иако без икаквог

научног опуса, нити било каквог озбиљног научног открића или постигнућа. Али, без почетне патологије и дијагнозе онога кога доживљавају као свог наредбодавца, њихови улизички, подређени, или арогантни, садистички карактери не би могли да дођу до изражаја.

Закључак и коначна дијагноза

Пацијент А.В. је, судећи према поступцима, поред схизофрених и параноидних црта, неоспорно психопатско-нарцистички профил, мегаломаски и хистрионски пројектован у „фантазам величине“ и синдром Хубриса, суров и понизан истовремено, анално фиксиран и са врло основаним поставкама структуре менталне некрофилије.

На основу бихевиоралних доказа, односно чинова, пацијент као такав није способан да позитивно, односно без деструкције води никакву заједницу, ни предузеће, нити државу, неспособан је за било какву сврсисходну социјалну радњу, емпатију и разумевање према људима које није искључиво утилитарног карактера, будући да му унутрашња психопатолошка деструкција тако нешто не дозвољава.

Упркос овоме, због закључка да је, поред уплива патолошких афеката, главна и носећа основа дијагнозе ипак инструментални психопатски профил без кајања и сажалења, пацијент А.В. се у својим говорима и поступцима мора сматрати свесним и одговорним.

Упркос политичкој штети, деструкцији и хаосу у послу који обавља, у свим својим чињењима пацијент А.В. мора се сматрати потпуно свесним и психолошки урачунљивим.

Правници, тужиоци, криминолози и будуће судије, из овога би требало сутра да извуку своје закључке и да према њима поступе.

О АУТОРУ са полеђине корица књиге

ЦРНА ПСИХИЈАТРИЈА и ЦРНЕ ДИЈАГНОЗЕ

текст француског издавача КПС (књиге прозив система) гласи:

Професор Др Мила Алечковић спада у најобразованије Српкиње у свету и један је од најбољих антрополога здравља у региону и Европи са огромном ерудицијом знања из психологије, неуро-психијатрије, историје, политичких теорија и философије. Аутор је бројних књига на неколико

језика, а осим теме психопатологије и теме стваралаштва, Мила Алечковић већ годинама пише против злоупотребе психолошких и психијатријских знања о људској души.

У новој књизи „Црна психијатрија и црне дијагнозе“ декортиковане су све могуће операције социјалног инжињеринга и психијатрије смрти којима се данас служе глобалисти и малтузијанци. Мила Алечковић у књизи мајсторски анализира тиранска друштва којима управља нагон смри, као и психопатолошке дијагнозе политичких актера. Рекло би се да читањем ове бриљантне књиге постајете имуни на све могуће манипулације и програме страха. Или, како ауторка сама каже: „Љубав и стваралаштво које носим у себи помогли су ми да дешифрујем све што ради црна психијатрија у жељи да вам пороби ум или да вас поништи као људско биће. Ми који се против ње боримо, побеђујемо, јер лечимо душу не као црни, него као бели, јер је у нама нагон живота победио нагон смрти“.

Profesor Dr Mila Alečković spada u najobrazovanije Srпкиnje
etu i jedan je od najboljih antropologa zdravlja u regionu i Evropi